

Kristýna Sněgoňová: O lidech a nelidech (ukázka)

Jako by se nad ním zavřela hladina a on pomalu klesal ke dnu – s každým krokem se vzdaloval životu, který znal. Po pár metrech se ohlédl – stan moc velký na to, aby ho přehlédl, už neviděl. Navenek les překypoval zdravím, uvnitř byl temný, tichý a nepřátelský. Rozpraskané země se draly kořeny jako něco špatně pohřbeného. Vysušený mech Nikolovi praskal pod nohama, co krok, to tlumené, duté *křup*. Trní ho chytalo za ruce, a když se sehnul, aby si ho strhl z kalhot, uvědomil si, *jak moc je tu les nechce*.

„Cítíš to?“ zašeptal.

Mazowski se neotočil. „Co?“

„Nejsou tu žádní ptáci.“

„Možná je sežrali satyrové. Víš, že –“

Skrze mlhu Nikolovi i jeho vlastní muži připomínali stíny, skvrnu na sítnici, které se člověk nedokáže zbavit. Kentauři, kteří se přes ně přehnali jako vlna, se ve srovnání s nimi zdáli tak *jasní*, že si Nikola na okamžik nebyl jistý, jestli tam ve skutečnosti není celou dobu sám.

Pak začaly vzduchem létat šípy a srážet lidi k zemi. Něco horkého zasáhlo Nikolu do tváře. Krev.

„Pane!“

Nikola se otočil kolem dokola, ale mlha jako by zhoustla a tlumila všechny zvuky, křik i střelbu. Potom se kentauři převalili i přes Nikolu – s dlouhými, žíním podobnými vlasy, s hrudníky nahými a pomalovanými modrou barvou – jako přízraky, které se zrodily z mlhy a v mlze zase mizely. Sáhl po pistoli – pak uviděl, jak se na Mazowského žene kentaur se zvednutým kopím, jak se staví na zadní nohy a napřahuje se k hodu. Nikola cítil, že tiskne spoušť tokarevu, ale jako by to ani nebyl on, jako by jen pozoroval někoho sobě podobného, jak se snaží kentaura zastavit. Zasáhl ho do levého oka. Kentaurovy přední nohy divoce zahrabaly ve vzduchu. Mazowski se po Nikolovi ohlédl, ústa jako velkou černou díru.

Pak se přes Nikolu převalila další vlna kopyt –

– a když se probral, cítil bolest v každém kousku těla.

Pokusil se nadechnout, ale něco mu drtilo plíce. Zvedl ruce a nahmatl zadní nohy mrtvého kentaura. Zatnul zuby, zabral – bolest mu na okamžik vyrazila dech – a povedlo se mu je odsunout. Plazil se hlínou, krví a vnitřnostmi, dokud se zpod kentaura nevyprostil. S hekáním a jednou rukou přitisknutou k boku se zvedl na nohy. Bolel ho každý nádech, každý pohyb a především – bolelo ho dívat se kolem sebe. Kam dohlédl,

byla zem posetá mrtvolami, lidé i nelidé propletení ve vzájemném objetí. Odhozené samopaly a pistole, zlámaná kopí, rozdrčené končetiny i vyhřezlé oční bulvy, z nichž se sklivec pomalu vsakoval do hlíny. Krev se zdála tak rudá, že se Nikolovi propalovala víčky, jako kdyby se zahleděl přímo do slunce.

Zatínal zuby, aby nesténal nahlas, potácel se mezi mrtvými, překračoval je a pokoušel se na ně nedívat.

Zaslechli venku ten masakr? Zavolali posily?

Teprve když nechal poslední mrtvolu daleko za sebou, uvědomil si, že se nevrací, ale pokračuje dál do lesa. Nezastavil se, nemohl. Do zad se mu zakusoval chlad a on *věděl*, že když zastaví, zakousne se mu do nich něco horšího a strhne ho zpátky, do toho masového hrobu, kde se bude rozpadat a hnít s ostatními.

Nakonec zakopl o pokroucený kořen, spadl a už se nezvedl. S jednou rukou na boku se posadil do mechu, zády se opřel o kmen stromu a zavřel oči. Aspoň na chvíli tak utekl všem těm barvám, jež neměl poznat žádný člověk.

Něco ho polechtalo ve vlasech – vánek vonící podzimem, *tichem, klidem a smrtí*, který už jednou cítil, předtím, než s Mazowskim po boku vstoupil do lesa. Pak ho ten vánek pohladil po krku, z krku mu přeskočil na rameno a přeběhl po paži. Když se mu propletl prsty, Nikola ho popadl a strhl k sobě.

Do mechu před ním dopadla víla.

Drobná žínka s oslnivě červenými vlasy ozdobenými listím a vykukujícími temně zelenými hroty nader. S jemnými ostrými zoubky, které nepřipomínaly zuby lidské. Dívali se na sebe. Víla pomalu oddechovala, s jednou rukou položenou na zemi, připravená uskočit, kdyby se Nikola pohnul. Ale on se nepohnul.

Tak tohle je konec, pomyslel si.